

A PÉCSI NYÁRI SZÍNHÁZ IDEI BEMUTATÓJÁN, AZ INDUL A BAKTERHÁZ FŐSZEREPÉBEN

FOTÓ: KÖRTVÉLYESI LÁSZLÓ

Beckham, Zidane és Roberto Carlos is láthatta, miként bűvöli a labdát, amikor a Real Madrid-magyar válogatott 2005-ös, népstadion-beli találkozájának előmeccsén a Színészválogatott az újságírók csapatát fogadta. Mert a Játék: mindenekelőtt. Ez is lehetne Besenczi Árpád motója, aki a focipályán éppoly lelkesedéssel küzd, mint amilyen pontossággal és alázattal szolgálja a színpadot. Sőt, direktorként is bizonyította: a minőség igenis a siker garanciája!

Dr. Besi, a nyughatatlan

– Már óvodás koromban én szórakoztattam a többieket a bohóckodással. Aztán az iskolai Ki mit tud?okon nekem külön kategóriát indítottak: az osztálytársaimat és a tanárimat parodizáltam, s ez olyan jó szokássommá vált, hogy a végén azok sértődtek meg, akiket kihagytam. Ez így volt később a pécsi egyetem jogi karán, sőt, a színházban is – meséli Besenczi Árpád, akivel a Király utca egyik foglaltatójának teraszán telepedtünk le. A belvárosban korzózók közül többen ráköszönnek, kedves mosoly itt, örömteli üdvözlés ott, ő pedig elégedett pillantással nyugtázza, hogy a pécsi hölgyek még mindig gyönyörűek. Hiába, játszhatott ő 16 évig a fővárosban, igazgathatja immár három évad óta a zalaegerszegi teátrumot, Besi mindörökké pécsi marad. Bocsánat: dr. Besenczi Árpád. Aki igazgatóként végre odabiggyesztheti a neve elé a jogi doktorátust jelző két betűt. S noha egyetlen percig sem dolgozott a paragrafusok világában, a színpadon lehetett már ügyvéd, bíró és ügyész is.

– Négyyszer próbáltam meg a főisko-

lát, ebből kétszer jutottam el a harmadik rostáig. Először Gesztesi Karcsiék, aztán Stohl Buciek osztálytársa lehettem volna, ha fölvesznek. De nem vettek. Pedig azt hittem, egyenes út vezet a főiskoláig, hisz tévében, filmen is fölbukkantam már addig. Nyolcadik osztályos voltam, amikor a barátaimmal elindultunk az 1978-as Humorfesztiválon, ahol feltűnt Nagy Bandó, Ihos Jóska és Bach Szilvi. Egy évvel később szerepeltünk az Antal Imre vezette Amatőrök is elkezdhetik című tévéműsorban, ezután választottak ki a Cha-cha-cha egyik szerepére, majd a Háborúra derű című burleszkfilmnek lehettem a gyerek főhőse.

– *Érezted hiányát valaha is a főiskolának?*

– Színészileg nem, de amikor Budapestre kerültem a József Attila Színházba, rádöbbentem, hogy hiába

voltam én Pécsen sztár, a fővárosban a kutya sem ismer. Nem voltak szakmai kapcsolataim. Az én főiskolám a Bagossy László-féle nagyon híres Pécsi Egyetemi Színház volt, később a Kisszínház és nyaranta a Tettyén a Nyári Színház, ahol fantasztikus előadások részese lehettem, remek kollégáktól tanulhattam.

– *Átvette a jogi diplomát, s leszerződött a Pécsi Nemzeti Színházhoz.*

– Aktatáskás, elegáns évfolyamtársaim mesterként mosollyal veregették a vállam, amikor elképzelték első szerepeimben: Csipkerózsika meséjében Bonifác, a gügye királyfi voltam, a Száll a kakukk fészkére című drámában Martini, a heveny örült. Később azért büszkék lettek rám. Négy évad alatt tíz főszerepet játszottam el, köztük Ádámot, Zubolyt, a Vőlegény címszerepét és egy fergeteges Joe Orton-bohózat, az Amit a lakáj látott ziccerszerepét.

– *Várható volt, hogy elszíppant Budapesten.*

– Léner Péter hívott a József Attila Színházba. Az első évben vendégként játszottam ott, s ingáztam Pécs és Pest között.

– *Hamar meghódítottad a nagyérdeműt.*

– A PNSZ-ben is közönségdíjas lettem, a József Attila Színházban pedig négy egymást követő évadban is elismertek: a társulattól kétszer kaptam meg a József Attila-gyűrűt, kétszer voltam közönségdíjas, aztán a magyar dráma napján háromszor a legjobb férfiszínész. 2009-ben a Jászai-díjasok sorába léphettem. Országos ismertségem a televíziós szórakoztató műsoroknak köszönhető, az áttörést 2000-ben a Csiiii! hozta meg, aztán jött a Szeszélyes évszakok, a Dilibuli, a fő műsoridőben vetített kabarék. Megismert a pesti művészvilág is, és egyszer csak azt vettem észre, hogy a József Attila Színházban minden főszerepet én játszom. 16 év alatt csodálatos feladatokat kaptam.

– *Aztán megütötte a főnyereményt. Legalábbis az Üvegtigrisben.*

– Megtalált a filmszakma, az Üvegtigris trilógia és sok-sok szinkronszer. Eleinte egy hang voltam a tömegből, aztán a két-három mondatos megszólalásoktól eljutottam a főszerepig. Én kölcsönözhettem a Lost (Eltűntek) sorozat főgonoszának hangját, akit Michael Emerson játszott, a Született feleségekben Orsont, kétszáz Derrick-epizódban én voltam Harry, azaz Fritz Wepper magyar hangja, és remek rajzfilmekben is dolgozhattam. A Hupikék törpikék második része például nemrég ment a moziban. De hallható vagyok a Star Wars harmadik részében, a Baljós árnyakban, és Spielberg földönkívülijé, E. T. is az én hangomon szól meg az újradigitalizált filmben. Ma már a szinkronszerrepekre is castingot hirdetnek, én a rosszfúkra jellemző „zsíros hangúak” közé tartozom.

– *Mindig is elfoglalt színész voltál, mégis új kihívást kerestél.*

– Úgy éreztem, valami hiányzik az életemből, s 45 évesen van bennem

annyi ambíció, hogy egy igazán nagy feladatba is belevágjak. 2010-ben Sztarenki Pál színész-rendező kollégámmal ezért pályáztam meg a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház igazgatói posztját. Mert mindig van följebb, az ember soha nem nyugodhat meg. Amit közösen elterveztünk, beérni látszik: 10 ezer bérletesünk van, akiknek a fele középiskolás, tavaly is, idén is itt lehettünk a POSZT-on, s elértük, hogy Zalaegerszegen sikk színházba járni. Alföldi Róberttől Barbarczy Lászlón és Méhes Lászlón át Csiszár Imréig nagyon sok rendező dolgozik nálunk. Engem a teljesítmény érdekel, semmi más. Ha munkáról van szó, ugyanazt várom el a kollégáimtól is, amit magamtól: pontosságot, fegyelmet és alázatot. Ez nem jelenti azt, hogy ne lennék bohém ember, sőt, de a színpad, az más.

– *Ha már a fegyelmet említet: igaz, hogy egyetemista korodban azért tanultad meg Petőfi vígposztját, A helység kalapácsát, hogy csiszolj a beszédtechnikádon, s ne hadarj annyira?*

– Nem, ez legenda. Mesterem, Bagossy Laci kért meg arra, hogy tanuljam meg, miként ő a Jónás könyvét, s e két produkciót kiegészítve Nagy Imre professzor elemzésével, összeállítottunk egy rendhagyó irodalomórát. Akkor sikerem lett vele, hogy önálló estként továbbvittem. Túl vagyok immár a kétszázadik előadáson is. Bejártam vele az országot, sőt, Göteborgtól Marosvásárhelyen át Szentpétervárig is sokfelé elvihettem. A József Attila Színház anno a repertoárjára is fölvette. Igen büszke vagyok

arra, hogy Petőfi remeke a Magyar Rádió archívumában Ascher Oszkártól, Sinkovits Imrétől és tőlem van meg.

– *Óriási a munkabírásod. Miként tartod edzésben magad?*

– Sporttal. Ha ment volna a szertorna, testnevelő tanár lett volna belőlem. Cselgáncsoztam, futballoztam, elég jó bal lábam volt. Tizenöt éve játszom a Színészválogatottban, s focizhattam az Oscar-díjas Oleg Mensikov, meg Karel Gott és Eros Ramazzotti ellen is. Balhátvéd vagy bal összekötő poszton játszom. Már nem tudok sokat futni, de oda rúgom a labdát, ahová akarom.

– *Kevés szabadidőddel mit kezdesz?*

– Csavargok. Fogom a zalai térképet, beülök az autóba, és fölfedezem az aprófalvakat, vagy átruccanok Ausztriába. Vezetés közben szól a zene, Tina Turner, Mick Jagger, a blues játszó amerikai Robert Cray Band vagy épp az LGT, a Quimby, a Magna Cum Laude. Ha több időm van, fölmegek Pestre, hogy találkozzak a fiammal, Benedekkel, vagy hazajövök meglátogatni a szüleimet. Jó látni az ismerősöket, beleszíppantani a pécsi levegőbe, s kiülni az öregemmel vasasi szőlőnkben a diófa alá, egy kancsó bor és hideg szóda társaságában.

– *Tudod élvezni az életet.*

– Megpróbálom. Szerepre sosem áhítoztam, eddig mindig megtalált, amire vágytam. Magánéletileg lenne még teendőm, ha a sors egyszer olyan nőt sodorna mellém, aki elviselné az én nyughatatlan természetem. Vagy ez lehetetlen kérés?

LEJEGYEZTE: CSATÓ ANDREA

AZ ÜVEGTIGRIS EGYIK RENDŐRÉNEK SZEREPÉBEN